

Arrest

nr. 237 753 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 23 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk de gekoesterde vrees naar aanleiding van de door haar gepleegde verkiezingsfraude en haar vrees voor huiselijk geweld.

Op 30 november 2012 diende verzoekster een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten dat vervolgens op 11 februari 2013 werd afgesloten door het Commissariaat-generaal met een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 6 juni 2013 wordt door de Raad bij arrest nr. X eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming verklaart verzoekster dat zij in haar huwelijk met haar ex-man het slachtoffer werd van huiselijk geweld en dat zij en haar familie tot op vandaag door hem en zijn familie worden bedreigd. Verzoekster legt volgende documenten neer: haar originele echtscheidingsakte, een aanvraag tot een tegemoetkoming voor haar gehandicapte zoon, algemene informatie betreffende het optreden van de Georgische politie in het kader van huiselijk geweld, medische documenten van haar zoon, brieven van haar Belgische en Georgische advocaten, een medisch document over haar verwonde ribben, medische documenten over de wond aan haar lip, de originele identiteitskaarten van haarzelf en haar zoon, een bericht van haar toenmalige buurvrouw in verband met haar ex-man, een USB-stick met bedreigingen van haar ex-man, psychologische attesten, een document van Caritas en Fedasil betreffende haar verblijfsplaats, een kopie van de identiteitskaart van haar zus, krantenartikelen over huiselijk geweld en Georgische juridische documenten betreffende de gerechtelijke procedures tegen haar ex-man.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke

punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. De commissaris-generaal stelt vast dat zowel uit haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal als uit haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming bleek dat verzoekster last heeft van stress, dat zij paniekaanvallen heeft, dat zij in de war raakt en dat de kans bestaat dat zij onoverzichtelijke verklaringen aflegt. De commissaris-generaal zet vervolgens uiteen dat om hier op een passende wijze aan tegemoet te komen vooreerst voldoende tijd werd gegeven aan verzoekster om haar zorgen te verwoorden en haar daarnaast extra tijd werd gegeven om een antwoord te formuleren op de vragen. Er werd verzoekster ook een lange pauze gegeven nadat het voor haar even moeilijk werd. De commissaris-generaal merkt daarbij op dat dit werd gedaan op basis van haar eigen verklaringen en dat uit geen enkel van de door verzoekster neergelegde documenten blijkt dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Wat betreft haar vraag om door een mannelijke medewerker te worden geïnterviewd, bleek in het begin van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij geen probleem had met de vrouwelijke medewerkster.

Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat er geen bijzondere maatregelen genomen zijn voor het verloop van haar verhoren. Zij is de mening toegedaan dat de maatregelen gelden voor elke asielerzoekster en geen rekening werd gehouden met een bijzondere kwetsbaarheid. De begeleiding door een vertrouwenspersoon zoals een psycholoog zou de enige oplossing geweest zijn om haar tot rust te brengen, aldus verzoekster. Verzoekster kan hierin niet worden gevolgd. In de vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ van 7 augustus 2019 (adm. doss., stuk 8) leest de Raad dat verzoekster op de vraag "Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?" antwoordt: "Ja, ik heb de brief van mijn psycholoog voorgelegd, daarin staat mijn psychologische toestand.", op de vraag "Licht toe welke concrete elementen of omstandigheden het betreft?": "Ik heb een labiele toestand en lijdt aan enorm veel stress.", op de vraag: "Licht toe op welke wijze deze elementen of omstandigheden volgens u een invloed kunnen hebben op uw deelname aan de procedure?": "Het kan zijn dat ik onoverzichtelijk ben, dat ik rap in de war raak en dat ik paniekaanvallen krijg" en op de vraag: "Licht toe over welke bewijsstukken u beschikt om deze elementen of omstandigheden aan te tonen?": "Ik heb documenten van mijn psycholoog bij." Verzoekster vermeldde de nood aan een aanwezige vertrouwenspersoon niet.

Niettegenstaande dat verzoekster aangaf stress en paniekaanvallen te hebben, dat zij in de war raakt en dat de kans bestaat dat zij onoverzichtelijke verklaringen aflegt, blijkt uit de opgetekende verklaringen

bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. De Raad stelt vast dat rekening houdende met de genomen maatregelen het gehoor op een normale wijze heeft plaatsgevonden. Niets wijst erop dat de mentaal-psychologische toestand van verzoekster tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt of dat zij nood had aan bijkomende specifieke steunmaatregelen. Verzoekster komt betreffende het motief van de commissaris-generaal dat werd gehandeld op basis van verzoeksters eigen verklaringen en dat uit geen enkel van de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen, niet verder dan het poneren dat zij veel psychologische en psychiatrische documenten heeft neergelegd ter staving van haar gezondheidstoestand en kwetsbaarheid zonder in concreto aan te geven op welke wijze zou blijken dat verzoeksters problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen. Verzoekster slaagt er aldus niet in aan te tonen dat haar mentale toestand de oorzaak is van haar onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen. In de mate dat verzoekster voorhoudt onder veel stress te staan, merkt de Raad op dat iedere verzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster gerespecteerd zijn evenals dat verzoekster in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan haar verplichtingen.

4.2. De commissaris-generaal stelt verder op goede gronden vast dat verzoekster de algehele geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnt door het feit dat zij zich op ernstige wijze tegensprekt over het geweld gepleegd door haar ex-man waarmee zij te maken heeft gekregen en hij motiveert als volgt: "Zo verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag in 2012 expliciet dat het laatste feit van geweldpleging door uw ex-man dateerde van 2008. Er werd dan ook besloten in 2012 door het CGVS dat uw vrees in dat kader niet meer actueel was, hetgeen door de Raad werd bevestigd. Bovendien was u dan ook wettelijk gescheiden in 2009. Deze verklaring staat echter in schril contrast met uw verklaringen in het kader van uw huidige en tweede verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw familie ook na uw scheiding in 2009 problemen kenden met uw ex-man en zijn familie. Deze feiten gingen niet enkel door tot aan uw vertrek uit Georgië in 2012, maar tot op de dag van vandaag worden u en uw familie door hen bedreigd. Het feit dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag meermaals de kans heeft gekregen om melding te maken van deze langdurige vervolging (zowel bij de DVZ, als op het CGVS als tijdens uw beroepsprocedure), maar u dit meermaals bewust niet heeft gedaan en u zelfs expliciet aangaf dat het geweld sinds 2008 was gestopt, maakt dat de geloofwaardigheid van dit huiselijk geweld en de daaropvolgende bedreigingen op fundamentele wijze wordt ondermijnd. U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag volledig op de gezondheidstoestand van uw zoon was gericht en dat u nu documenten bijheeft die deze vervolgingsfeiten kunnen staven (CGVS, p. 10). U bevond zich toen ook in een bijzonder slechte situatie (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn evenwel niet afdoende om deze fundamentele tegenstrijdigheden aangaande de kern van uw asielaanvraag te verschonen, waardoor deze blijven standhouden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij zich niet in die mate zou tegenspreken over hét hoofdmotief van zijn/haar asielaanvraag en dat hij/zij zou nalaten om hierover reeds in het begin van de asielaanvraag melding te maken, wat in casu niet het geval is. Gegeven bovenstaande zwaarwichtige tegenstrijdigheid wordt de algehele geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging reeds zwaar ondermijnd." (eigen onderlijning)

Verzoekster komt niet verder dan het summier herhalen van haar verklaringen en het poneren van de these: "Dat ze er veel over gesproken heeft in het kader van de asielaanvraag, nl teken dat verzoekster de procedure verwarde, maar ook dat ze al destijds psychologische stoornissen had".

Het weze benadrukt dat op verzoekster een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de asielaanvraag waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielaanvraagautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag en alle elementen ter ondersteuning

van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergegeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, te meer daar verzoekster in het kader van huidig tweede verzoek aangeeft dat zij en haar familie ook na haar scheiding in 2009 problemen kenden met haar ex-man en zijn familie en dat deze feiten bovendien niet enkel duurden tot aan haar vertrek uit Georgië in 2012, maar dat zij en haar familie tot op de dag van vandaag door hen bedreigd worden, kunnen zij geacht worden in verzoekster haar geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. De vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster haar verklaringen in schril contrast staan, blijft staande. Verzoekster kan door haar herhalend algemeen betoog geen verschoning bieden voor de tegenstijdige verklaringen, noch kan zij zich verschuilen achter haar psychologische toestand. Ook wat haar gezondheidstoestand betreft, beperkt zij zich immers tot een algemeen betoog zonder in te gaan op de concrete motieven uit de bestreden beslissing zodat volgende vaststellingen van de commissaris-generaal overeind blijven: "Wat betreft de psychologische attesten die u neerlegt ter staving van uw geheugenproblemen, wordt opgemerkt dat deze niet van dien aard om als verschoningsgrond te dienen voor uw verklaringen. Zo vermelden deze attesten dat u sinds januari 2015 in behandeling bent en dat u aan een psycho-traumatische stoornis lijdt. Zo heeft u slaapproblemen, nachtmerries, bent u vaak geïrriteerd, bevindt u zich in een depressieve toestand, heeft u concentratieproblemen en heeft u een gevoel van onrechtvaardigheid. Deze symptomen uiten zich daarenboven ook op fysieke wijze en u heeft last van hartkloppingen en duizeligheid. Dit attest vermeldt daarnaast ook het huiselijke geweld waarmee u te maken had en het geweld van uw ex-man en ex-schoonfamilie. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat sommige van deze attesten gemaakt werden in het kader van het garanderen van een stabiele verblijfplaats en -situatie in België. Ten tweede blijkt niet uit deze attesten dat u dermate last zou hebben van geheugenproblemen waardoor u zelfs het langdurige geweld waarmee u te maken kreeg tot aan uw vertrek uit Georgië in 2012 zou kunnen vergeten of u niet in staat zou zijn om dit te vermelden in het kader van uw eerste asielaanvraag in datzelfde jaar. Daarnaast blijkt ook nergens uit deze attesten dat u niet in staat zou zijn om rationele beslissingen te nemen en om die reden pas na 6 jaar een tweede verzoek in te dienen. Daarnaast is het feit dat u symptomen van een psycho-traumatische stoornis zou vertonen een loutere diagnose die nooit een oorzakelijk verband kan aantonen tussen deze vaststelling en de door u aangehaalde problemen. Bijgevolg zijn de door u neergelegde attesten niet van dien aard om dergelijke zwaarwichtige tegenstrijdigheden betreffende het hoofdmotief en de kern van uw asielaanvraag als verschoningsgrond te gebruiken. Bijgevolg veranderen deze documenten ook niets aan bovenstaande analyse."

De in de aangevochten beslissing vermelde zeer frappante en manifeste tegenstrijdigheid vindt een grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas. De Raad sluit zich dan ook aan bij de commissaris-generaal waar hij besluit: "Deze verklaringen zijn evenwel niet afdoende om deze fundamentele tegenstrijdigheden aangaande de kern van uw asielaanvraag te verschonen, waardoor deze blijven standhouden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij zich niet in die mate zou tegenspreken over hét hoofdmotief van zijn/haar asielaanvraag en dat hij/zij zou nalaten om hierover reeds in het begin van de asielprocedure melding te maken, wat in casu niet het geval is. Gegeven bovenstaande zwaarwichtige tegenstrijdigheid wordt de algehele geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging reeds zwaar ondermijnd."

In dit kader wijst de Raad er eveneens op dat de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor vervolging verder zwaar ondermijnd wordt door het zeer laattijdig indienen van haar tweede en huidig verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan zich niet redden door deze argumentatie te herleiden tot irrelevant of door opnieuw op een algemene manier te verwijzen naar haar gezondheidstoestand hetgeen zoals hoger uiteengezet niet kan worden aanvaard. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat er ernstige vragen dienen te worden gesteld bij haar nood aan internationale bescherming aangezien verzoekster 6 jaar gewacht heeft om een tweede verzoek in te dienen hoewel zij verklaart dat zij gedurende haar ganse huwelijk slachtoffer is geweest van huiselijk geweld en dat zij ook na haar scheiding in 2009 door haar ex-man en zijn familie werd bedreigd, niet enkel tot aan haar vertrek uit Georgië in 2012 maar tot op de dag van vandaag.

4.3. De vaststelling dat de door verzoekster gecreëerde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details dringt zich eveneens op wat betreft de verklaringen van verzoekster over de gezinssamenstelling. Zij verklaarde in het kader van haar huidige aanvraag dat ook haar zus door haar ex-man werd bedreigd, waar zij in het kader van haar eerste aanvraag voorhiel geen broers of zussen te hebben. Verzoekster kan deze tegenstrijdigheid niet verschonen door thans te betogen dat zij officiële documenten “zal neerleggen” om te bewijzen dat ze een zus heeft, namelijk officiële en juridische documenten betreffende een procedure van haar zus tegen haar ex-man, en te stellen dat zij in het ongewisse zou blijven waarom deze documenten verworpen zijn. Hiermee tracht zij de aandacht te verleggen naar voorgehouden gebreken in de bestreden beslissing, doch zij slaagt er niet in de tegenstrijdigheid met concrete elementen te verklaren. Deze doet eveneens wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas.

4.4. Tot slot geeft verzoekster een beperkte lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar zij aanhaalt dat de commissaris-generaal stelt dat de neergelegde documenten enkel geloofwaardige verhalen kunnen staven. De commissaris-generaal somt echter de neergelegde documenten op en zet in concreto uiteen om welke reden deze niet kunnen worden aanvaard. Verzoekster meent dat een wisselende bewijswaarde wordt toegekend, maar gaat niet in op deze motieven behalve wat betreft de op Facebook gebruikte naam van haar ex-man die zij poogt te verklaren doch waarmee zij niet ontkent dat zij deze niet heeft vermeld tijdens de procedure.

4.5. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoekster deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven. Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.6. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 23 juni 2020 verzet verzoekende partij zich tegen de behandeling van de procedure op grond van een loutere schriftelijke procedure en zonder de mogelijkheid om te worden gehoord. Zij is van mening dat deze procedure artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de grondwet schendt. Verzoekende partij benadrukt dat het *in casu* om een procedure in volle rechtsmacht gaat en dat het dus moeilijk lijkt, het dossier *ab initio* te analyseren, alleen op basis van een schriftelijke procedure, voor zover het menselijke element ontbreekt, dat nochtans onlosmakelijk verbonden is met de asielpcedure. Zij werpt op dat de magistraat aan haar geen vragen kan stellen en dat zij haar geen toelichting kan geven wat haar ervaring en de redenen van haar asielaanvraag betreft, wat zij in het kader van een zitting wel kan doen. Zij vervolgt: “Dat deze Rechtsmacht bij wijze van voorbeeld de vluchtelingenstatus toekende aan een vluchteling in het kader van een arrest nr. X van 28 april 2020, terwijl het aanvankelijk van mening was dat het verzoek geen enkele middel uitwerkte dat de werkelijkheid van de ingeroepen feiten aantoonde. Dat het verhoor van verzoeker duidelijk bepalend is en dat hij zonder dit verhoor de vluchtelingenstatus niet zou hebben gekregen. Dat er dus geen reden is om te justificeren dat een dossier behandeld in het kader van artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980 minder kans van slagen heeft dan een dossier dat niet in dit kader wordt behandeld.” Verzoekende partij argumenteert verder onder verwijzing naar een arrest van 12 juni 2012 van het Grondwettelijk Hof dat de enige waarborg tegen een bovenmatige schending van de rechten van verdediging, op het

gegeven rust dat een zitting moet worden voorzien op eenvoudige aanvraag van één van de partijen. Voormeld Koninklijk Besluit trekt luidens verzoekende partij deze mogelijkheid in. Zij vervolgt dat de intrekking van deze mogelijkheid een ongerechtvaardigde verhouding creëert tussen de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure en de dossiers die eraan ontsnappen. *In fine* vraagt verzoekende partij volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen: “*Schendt artikel 3 van het bovengenoemd Koninklijk Besluit, gelezen in combinatie met artikel 39/73 van de wet van 15 december 1980, artikelen 10 en 11 van Grondwet niet doordat het aan verzoeker niet toestaat om te worden verhoord in ieder geval in het licht van de les uit arrest van de Grondwettelijk Hof van 12 juli 2012, en met name punt B.28.2. ?*”.

3.2. De Raad benadrukt verder dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. De procedure voorzien in artikel 3 van voormeld machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 biedt de partijen de gelegenheid om schriftelijk de argumenten te ontwikkelen die zij wilden mondeling uiteenzetten, zodat hun recht op een effectief rechtsmiddel gegarandeerd is. Het ontbreken van de mogelijkheid om op eenvoudig verzoek van een partij te worden gehoord, wordt gecompenseerd door de garantie dat elke partij de mogelijkheid wordt geboden om een aanvullend schriftelijk document over te leggen. Op grond van de met redenen omklede beschikking waarbij de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter hem meedeelt dat hij van mening is dat een hoorzitting niet nodig is, heeft verzoekende partij niettemin het recht haar argumenten te formuleren en desgewenst schriftelijk te reageren op die van de wederpartij. Deze procedure sluit niet uit dat de zaak volledig en *ex nunc* wordt onderzocht.

Verder kan niet worden ingezien noch wordt dit door verzoekende partijen aangetoond op welke wijze het recht op gelijke behandeling geschonden wordt. Dit beginsel vereist immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. X). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Dit is *in casu* niet het geval. Dat de rechter in toepassing van de procedure voorzien in voormeld machtenbesluit wat betreft de dossiers in volle rechtsmacht behandeld in het kader van de versnelde procedure, de mogelijkheid heeft alsnog een zitting te organiseren, doet niets af aan het feit dat deze hoorzittingen in een lager tempo plaatsvinden. Door de behandeling van bepaalde zaken volgens een schriftelijke procedure toe te staan, beoogt de procedure georganiseerd door voormeld machtenbesluit van 5 mei 2020 de behandeling van een groter aantal beroepen binnen een redelijke termijn mogelijk te maken. Het beantwoordt dus proportioneel aan een legitiem doel, namelijk het waarborgen van het recht waarvan de aanvrager de schending claimt. Klaarblijkelijk ligt geen schending voor van de artikelen 3, en 13 van het EVRM, artikel 47 van de Handvest van de grondrechten van de Europese unie evenals artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

Op de vraag van verzoekende partij om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, wordt niet ingegaan. De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna: de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof), dat luidt als volgt: “§ 1. *Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:*

1° *de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;*

2° *onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;*

3° *de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.*

4° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, van artikel 143, § 1, van de Grondwet.

§ 1bis. Van het toepassingsgebied van dit artikel worden uitgesloten de wetten, de decreten en de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regels waardoor een constituerend verdrag betreffende de Europese Unie of het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden of een Aanvullend Protocol bij dit Verdrag instemming verkrijgt.

§ 2. Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden :

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

§ 3. Behalve wanneer ernstige twijfel bestaat over de verenigbaarheid van een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel met een van de in § 1 bedoelde regels of artikelen van de Grondwet en geen vraag of beroep met hetzelfde onderwerp bij het Hof aanhangig is, is een rechtscollege zowel in het geval de vordering spoedeisend is en de uitspraak over de vordering slechts een voorlopig karakter heeft, als in het geval het een procedure ter beoordeling van de handhaving van de voorlopige hechtenis betreft, er niet toe gehouden een prejudiciële vraag te stellen.

§ 4. Wanneer voor een rechtscollege de schending wordt opgeworpen door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van een grondrecht dat op geheel of gedeeltelijk analoge wijze is gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet en in een bepaling van Europees of internationaal recht, dient het rechtscollege eerst aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen over de verenigbaarheid met de bepaling uit titel II van de Grondwet. Indien voor het rechtscollege slechts de schending van de bepaling van Europees of internationaal recht wordt opgeworpen, dient het rechtscollege, zelfs ambtshalve, na te gaan of titel II van de Grondwet een geheel of gedeeltelijk analoge bepaling bevat. Deze verplichtingen doen geen afbreuk aan de mogelijkheid van het rechtscollege om, tegelijkertijd of op een later tijdstip, ook een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen.

In afwijking van het eerste lid geldt de verplichting een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof niet :

1° in de gevallen bedoeld in de paragrafen 2 en 3;

2° wanneer het rechtscollege oordeelt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden is;

3° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van een internationaal rechtscollege blijkt dat de bepaling uit het Europees of internationaal recht klaarblijkelijk geschonden is;

4° wanneer het rechtscollege oordeelt dat uit een arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de bepaling uit titel II van de Grondwet klaarblijkelijk geschonden is."

Hoger heeft de Raad overwogen dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Gelet op het voorgaande en op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof, dan ook niet verplicht om de opgeworpen prejudiciële vraag te stellen.

3.2. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 23 juni 2020 bepaalde argumenten zoals uiteengezet in het verzoekschrift summier herneemt en haar psychologische toestand benadrukt. Met het summier hernemen en benadrukken van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift, brengt verzoekende partij geen valabele argumenten aan die de aangaande bevindingen van zowel de commissaris-generaal als de Raad ontkrachten of weerleggen.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in

aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS